

огнения змей - с огъня и слънцето и неговата чудотворна сила и красота:

Огнени коне те носеха лудо
сред блясъци от кама!
А елмазеното ти тяло се обрули
от слънчева жар!

....

И те следвах -
люспа от змия, перо от жар-птица,
езерна вода...

Поезията на Сали Ибрахим е амалгама от първичност и импулсивност, характерни и за етническата ѝ принадлежност от една страна, и един много по-висок културен пласт, от друга. За това говорят дори заглавията на стихотворенията ѝ: „Голата маха“, „Трансцендентално“, „Вендета“, „Клеопатра“. Тук има изобилие от библейски образи, свързани с притчи от митологията, от фолклора и от художествената литература. В това подозирам и желание за себедоказване, за кокетиране с култура (има го до известна степен и у Х.Христов). Впрочем, този стремеж за преодоляване на един вековно вкоренен комплекс за малоценност е естествен. Стихосбирката „Гривна за Ева“ напр., (Изд. Лит.форум, 1993) е изградена изцяло върху символи, които ни заливат като поток. В стихотворения като „Кала“ чувството се градира чрез все по-ярки символи - земни и космични, ала то е стихийно, не е достатъчно сублимирано: има твърде много обръщения, възклицания, патетика, главни букви, скандиране:

Аз, Кала, моля за раздяла
с планетата Земя! Отзовете ме,
сили космични, за да се спася!

.....

О, татко Сън! О, майко Нощ! Спасете ме!

Тук всичко е изпепелено от жаравата на времето, от жаравата на сърцето, което се подчинява само на стихииите - на Слънцето, на Земята и на Огъня. Давайки си ясна сметка за естетическите съотношения, смея да твърдя, че в тази поезия има нещо от Багрянинските *стихии*. Макар че докато Багряна е „с душа на